

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/22/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319207543
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8319207543.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v právnej veci žalobcu: X. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXX/X, XXX XX D. proti žalovanému: Z. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XX, XXX XX D. v konaní o určenie vlastníctva stavby garáže s. č. XXX, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 21C 41/2019-133 zo dňa 18.08.2020 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o určenie vlastníctva garáže so súpisným číslom XXX postavenej na parcele L. č. XXXX/X a na odstránenie vlnitého plechu - plotu, ktorý je osadený na ľavom múre garáže.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní mal preukázaný tento skutkový stav:

„Zo zhodného tvrdenia strán konania je zrejmé, že garáž bola postavená na pozemku právneho predchodcu žalobcu a to jeho otca, práve týmto otcom, niekedy v období XXXX - XXXX. Garáž bola postavená na jeho pozemku. Bočná časť garáže má múr - stenu, ktorú postavil žalovaný ako oporný múr a plot na hranici svojho pozemku s pozemkom žalobcu. Uvedenú garáž od tejto doby užíval otec žalobcu a po jeho smrti v rámci dedičského konania žalobcu, ktorý je jeho synom. Podľa tvrdení žalobcu tento vyrastal v uvedenom rodinnom dome a na uvedených pozemkoch spolu so svojimi rodičmi a po ich smrti sa stal v rámci dedičského konania vlastníkom rodinného domu a pozemkov. Garáž nebol predmetom dedičského konania.

Medzi stranami konania sa viedol súdny spor o určenie hraníc, resp. určenie vlastníckeho práva na Okresnom súde Humenné sp. zn. 22C/17/2012, kde boli vypracované viaceré znalecké posudky na určenie hraníc. Išlo o hranicu medzi vlastními a to žalobcu a žalovaného, na ktoré je postavený aj uvedený plot žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu - otca. Zo znaleckého posudku č. X/XXXX znalca P. Z. Z. v súdnom konaní XXC/XX/XXXX vyplýva zo záverov, že priebeh hranice medzi parcelou C-KN XXXX a XXXX a parcelami C-KN XXXX/X a XXXX/X a XXXX k. ú. D. prebieha bodmi XX - XXX, XX - XXX, XX - XXX, XX - XXX, XX - XXX a XX - XXX (modrou farbou) vyznačené v situačnom náčrte v prílohe č. 1. Priebeh hranice v teréne a v katastrálnej mape je identický v rámci krajných dovolených odchýlok. V teréne je hranica stabilizovaná v prednej časti pozemku vlnitým plotom na stĺpkoch v betónovom múriku pri garáži osou múrika a v zadnej časti oplotením v pletive. Znalecký posudok je zo dňa XX. 6. XXXX. Rovnako táto skutočnosť vyplýva aj zo situačného náčrtu ku znaleckému posudku. Zo znaleckého

posudku č. X/XXXX znalca P. B. R. vyhotoveného v súdnom konaní XXC/XX/XXXX zo záverov vyplýva, že platná právna hranica je v katastrálnej mape daná bodmi XX - XXX, XX - XXX, XX - XXX, XX - XXX, XX - XXX a XX - XXX. Táto hranica je v dovolených odchýlkach totožná s hranicou v teréne, ktorá je pevne stabilizovaná oporným múrikom a plotom z vlnitého plechu. Na pozemkoch je ustálená držba, jedná sa o staré oplotenie. Znalec sa stotožnil s predchádzajúcim znaleckým posudkom č. X/XXXX P. Z. Z. a jeho závermi. S. je z X. X.. XXXX a rovnako táto skutočnosť vyplýva zo situačného náčrtu.

Zo všetkých týchto listinných dôkazov vyplýva, že tvrdenia žalovaného, že s garážou nič nemá, pretože garáž sa nachádza na pozemku žalobcu a bola postavená otcom žalobcu, je pravdivá.“

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovenia § 123 a nasledujúcich, § 460 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, podľa § 75 ods. 1, § 77, § 226, § 228 CSP.

4. V odôvodnení rozsudku uviedol, že takúto žalobu mohol žalobca podať vo vzťahu k určaniu vlastníckeho práva ku garáži len spôsobom určenia, že garáž patrí do dedičského konania, nakoľko táto nebola predmetom dedičského konania po jeho otcovi, ktorý bol stavebníkom a vlastníkom tejto garáže, pričom v prípade absencie všetkých do úvahy pripadajúcich dedičov je dôvod pre zamietnutie určovacej žaloby o určenie vlastníckeho práva.

5. Súd prvej inštancie poukázal na závery Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp.zn. 22C 17/2010, kedy bola žaloba o určenie vlastníckeho práva, respektíve o určenie priebehu hranice medzi pozemkami strán sporu odmietnutá, nakoľko zo znaleckých posudkov bolo preukázané, že hranice pozemkov žalobcu a žalovaného sú vytýčené v teréne správne v súlade s prípustnými odchýlkami, pričom práve súčasťou tejto hranice je aj plot, ktorého odstránenia sa žalobca v tomto konaní domáha. Ide o súčasť oplotenia, ktoré kopíruje hranice pozemku a ktoré bolo postavené v súlade s ich priebehom.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle zásady úspechu s poukazom na skutočnosť, že úspešným žalovaným trovy konania nevznikli.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané v zákonnej lehote odvolanie žalobcom, ktorý namietol rozhodnutie súdu prvej inštancie s poukazom na ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku. V odvolaní žalobca opätovne poukázal na skutočnosti, ktoré uviedol v žalobe. Namietol závery znaleckých posudkov č. X/XXXX a č. X/XXXX, ktoré riešili hranicu a jej priebeh medzi pozemkami strán sporu, pričom zdôraznil skutočnosť, že garáž je postavená na pozemku žalobcu.

8. Namietol postup súdu v rámci vedenia pojednávania s tým, že boli porušené jeho procesné práva, nakoľko dostal krátky priestor na vyjadrenie na otázky sudcu. Súd prvej inštancie nevyužil inštitút predbežného právneho posúdenia veci. Nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie ohľadom času postavenia garáže a poukázal na to, že garáž je príslušenstvom domu, platí za ňu daň a je poistená. Poukázal na to, že konaním žalovaného je poškodzovaný jeho majetok, nakoľko žalovaný polievaním svojej záhradky spôsobuje vlhnutie omietky v garáži. Žalovaný úmyselne poškodzuje stranu garáže. Nesúhlasil s tým, že predmetná garáž mala byť predmetom dedičského konania, nakoľko v dedičskom konaní pravdivo opísal pozostalosť svojho otca a dedičské konanie viedol súdny komisár - notár, ktorý mu uviedol, že pokiaľ aj nie je garáž výslovne uvedená v dedičstve, jedná sa o príslušenstvo k hlavnej stavbe domu. Uviedol, že nesúhlasil so závermi znaleckých dokazovaní ohľadom priebehu hranice s tým, že priebeh hranice je v súlade s prípustnou odchýlkou. Nie je pravdivou skutočnosťou, že v konaní boli prednesené zhodné tvrdenia strán, nakoľko on ako žalobca nesúhlasil so znaleckými posudkami a nesúhlasí ani s ich posúdením súdom. Trval na skutočnosti, že garáž má pridelené evidenčné číslo a z náčrtov je zrejmé, že ľavý múr garáže je na parcele žalovaného, teda je zrejmé, že stavba nie je na jeho pozemku, a preto nemôže požiadať o pridelenie súpisného čísla pre stavbu. Pokiaľ nie je možnosť vydania evidenčného čísla na stavbu z dôvodu, že ľavý múr garáže sa nachádza na inom pozemku, je tu dôvod na určenie vlastníctva stavby. Nesúhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, že priebeh hranice tvoreného vlnitým plechom kopíruje hranice pozemkov, nakoľko došlo k prekročeniu zákonných dovolených odchýlok a hranica na garáži nie je hranicou v katastrálnej mape. Z týchto dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že žalobca sa domáha vlastníctva toho, čoho vlastníkom je, ale reálne napáda hranicu medzi ich pozemkami, o ktorej už bolo rozhodnuté v konaní vo veci pod sp.zn. 22C 17/2012. V odvolaní žalobca opätovne znevažuje prácu súdov a znalcov, pričom to, že žalobca má problémy s garážou vzniklo len jeho konaním, respektíve jeho predchodcu. Garáž bola postavená bez povolenia a po technickej stránke tak, že tlakom stavby dochádza k odklonu plocha a jeho vytlačaniu na pozemok žalovaného ako to bolo posúdené znalcami aj v predošlom konaní. Žalovaný uviedol, že on si vlastníctvo ku garáži nenárokuje, a to, že žalobca má problém s jej legalizáciou sa jeho netýka. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

10. Žalobca vo svojom vyjadrení k podaniu žalovaného uviedol, že pokiaľ žalovaný na súde tvrdil, že je vlastníkom ľavého múra garáže, logicky tvrdí, že je vlastníkom časti garáže a v takomto prípade teda žalobca nemôže byť vlastníkom celej garáže. Poukázal na to, že pokiaľ v predošlom konaní došlo k odmietnutiu jeho žaloby, nebolo rozhodnuté o tom, že hranica medzi pozemkami prebieha tak ako to určili znalci a súd prvej inštancie sa snažil len zamietnuť jeho žaloby bez ohľadu na to, čo je spravodlivé. Korene sporu sa nachádzajú v minulosti, kedy si žalovaní robili nárok na jeho pozemok. Následne poukázal na to, že v čase výstavby garáže sa nedalo vybaviť ani stavebné povolenie, preto je táto námietka nedôvodná. Rovnako garáž je postavená technicky správne a nevyvíja neprimeraný tlak na pozemok žalovaného, ktorý úmyselne poškodzuje jeho majetok. Závery znalcov sú poprekrúcané a je pravdou, že garáž bola postavená vtedy, ako to uviedol. Žalovaný bude následne žiadať odstránenie stavby ako to robil aj v minulosti. Predchodca žalobcu z dôvodu, že nebol v komunistickej strane nemohol si svoje stavby legalizovať. Jeho naliehavý záujem je daný tým, že stavba je poškodzovaná konaním žalovaného, ktorý bude žiadať aj odstránenie tejto stavby.

11. K uvedenému žalovaný uviedol, že nesúhlasí s procesnými nedostatkami vytykanými žalobcom súdu prvej inštancie, nakoľko pojednávanie vo veci prebiehalo štandardným spôsobom a žalobcovi bola daná možnosť vyjadriť sa tak ako aj žalovanému.

12. V následných podaniach adresovaných odvolaciemu súdu žalobca uviedol, že závery znaleckých posudkov sú nesprávne, pričom následne on bol nútený platiť tieto „šmejdy“, teda nezákonné posudky, ktoré boli robené nie v súlade s existujúcou právnou úpravou pre znaleckú činnosť a podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 03.06.2021 uviedol žalobca, že nie je ochotný platiť za znalecké posudky, ktoré nie sú správne a sú plné klamstiev. Tieto nesprávne posudky ZP X/XXXX a X/XXXX by nemali mať za následok nesprávne rozhodnutie v prebiehajúcom konaní, nakoľko súd prvej inštancie to nebral do úvahy.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

16. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych

zisteníach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležitú a presvedčivú odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

17. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces /§ 365 ods.1 písm. b CSP/ odvolací súd uvádza, že táto námietka nebola zo spisu zistená.

19. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňuje realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd uvádza, že v odvolaní nebolo konkrétne uvedené akým konaním súdu malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zo spisu odvolacím súdom nebolo zistené všeobecne namietané konanie súdu porušujúce práva odvolateľov na spravodlivý proces. Namietaný nedostatok času na odpoveď žalobcu či nedostatočné predbežné právne posúdenie súdom prvej inštancie nepreukazujú porušenie práva na spravodlivý proces. Žalobca mal dostatok času i priestoru na realizáciu svojich procesných práv, ktoré mu neboli zo strany súdu upreté.

20. Rovnako všeobecne namietané pochybenie podľa § 365 ods.1 písm. e) CSP nebolo v odvolaní konkretizované tým, ktoré dôkazy súd prvej inštancie nevykonal. Ani z obsahu zápisnice z pojednávania nevyplýva skutočnosť prednesu návrhov na doplnenie dokazovania žalobcom, ktoré by súd zamietol a tieto nevykonal. Túto odvolacie námietku preto odvolací súd považoval za nedôvodnú.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvedeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

22. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

23. K námietke o nesprávnom právnom posúdení § 365 ods.1 písm. h) odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

24. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak ako to vyplýva z výrokovkej časti rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS46/05, II. ÚS 76/07). 20. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

25. Z veľmi neprehľadného a chaotického odvolania žalobcu ako aj obsahu jeho ďalších písomných podaní možno identifikovať skutočnosť, že žalobca sa domáha určenia vlastníckeho práva ku garáži, ktorá zrejme nemá pridelené súpisné číslo z dôvodu, že aj na základe znaleckých posudkov vykonaných v predošlom konaní je zřejmé, že časť tejto garáže sa nachádza na pozemku žalovaného. Táto skutočnosť bola dôvodom podania žaloby o určenie vlastníckeho práva, pričom súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol s poukazom na ustanovenia § 123 a nasledujúce Občianskeho zákonníka a z dôvodu, že o takejto žalobe môže byť rozhodnuté len za účasti všetkých do úvahy pripadajúcich dedičov, nakoľko tento majetok nebol prejednaný v dedičskom konaní. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie, pričom za primárne právne posúdenie v danom prípade považuje

ustanovenia Občianskeho zákonníka § 123 a nasledujúce, kedy je zrejmé, že v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o nadobúdaní vlastníctva, veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

26. V danom prípade nebolo spornou skutočnosťou, že žalobca je vlastníkom stavby garáže, respektíve táto skutočnosť nebola predmetom sporu zo strany označeného žalovaného. Žalobca však v predmetnom konaní neprodukoval a nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorý by preukázal to, že je vlastníkom aj časti pozemku, ktorý sa nachádza pod stavbou, a ktorý zrejme zasahuje do pozemku žalovaného. Nakoľko neboli splnené podmienky pre vyhovieň žaloby v tejto časti, považoval odvolací súd za právne dôvodné potvrdiť napadnutý rozsudok v časti o určenie vlastníctva ku garáži. Žalobca nepreukázal spornosť vlastníctva ku garáži a tým ani naliehavý právny záujem na takomto určení súdom.

27. Pokiaľ sa týka zamietnutia žaloby rovnako bolo dôvodné potvrdenie aj rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby o odstránenie plotu - vlnitého plechu s poukazom na závery znalca Ing. Z. Z. zo znaleckého posudku č. X/XXXX, ktorý bol vypracovaný XX.XX.XXXX, kedy znalec pri určení hranice medzi pozemkami vo vlastníctve žalobcu a pozemkami žalovaného uviedol, že priebeh hraníc medzi parcelami L. XXXX, XXXX a parcelami L. XXXX/X, XXXX/X, XXXX v k.ú. D. prebieha v teréne identicky s priebehom v katastrálnej mape v rámci krajných dovolených odchýlok a v teréne je hranica stabilizovaná v prednej časti pozemku vlnitým plechom na stĺpikoch betónovom múriku, pri garáži jeho múrikom a v zadnej časti oplotením z pletiva. Žalobca v konaní nepredložil žiaden iný dôkaz, ktorý by vyvrátil závery tohto znaleckého posudku, preto na základe zásady voľného hodnotenia dôkazov nie je možné prisvedčiť tvrdeniam žalobcu o tom, že došlo k zásahu do jeho vlastníckeho práva práve v priebehu tohto oplotenia. Rovnaký záver vyplýva aj zo znaleckého posudku č. X/XXXX P. B. R.. Tieto závery znalcov neboli spochybnené ani posudkom č. X/XXXX P. G. R., pričom z obsahu spisu je zrejmé, že tento posudok bol robený na základe zadania žalobcu, pričom boli namietnuté podklady, ktoré boli predložené pri zadávaní tohto znaleckého posudku. Z tohto dôvodu odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v tejto časti.

28. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.) Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009)

29. Správne preto súd prvej inštancie vyhodnotil závery znaleckých posudkov predložených v konaní, ktorými boli vyvrátené tvrdenia žalobcu o zásahu žalovaného do jeho vlastníckych práv a to stavbou plotu z vlnitého plechu na ľavom múre garáže.

30. Odvolací súd tiež poukazuje na závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie v konaní vedenom pod sp.zn. 22C 17/2012, kde došlo k odmietnutiu podania žalobcu, no z výsledkom tam vykonaného dokazovania, ktoré bolo vykonané znalcami pribratými v konaní vyplýva, že zo strany žalovaného nedošlo k zásahu do vlastníckeho práva žalobcu. Predmetný záver vyplýva aj z uznesenia odvolacieho súdu v Prešove sp.zn. 5Co 140/2018 zo dňa 15.11.2018.

31. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č.

303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že :“súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

32. Odvolací súd rovnako potvrdil vecne správny výrok o náhrade trov konania s poukazom na dôvody uvedené súdom prvej inštancie.

33. Výrok o trovách odvolacieho konania vyplýva z ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP s prihliadnutím na skutočnosť, že úspešnému žalovanému trovy konania v odvolacom konaní nevznikli.

34. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).